مۇقەددەس ئارمان

مەدىنە كوچىلىرىدا ياڭراۋاتقان "ئوھۇد مەيدانىدا ئىسلام خەتەر ئىچىدە قالدى!" دېگەن بۇ خەتەر سىگنالىنى بارلىق ئاياللار، ئۆسمۈر بالىلار، قېرى - چۆرە، ئاجىز، مېيىپلارنىڭ ھەممىسى تەڭلا ئاڭلىغان ئىدى. ھالبۇكى، ئاللاھ ۋە ئۇنىڭ پەيغەمبىرى ئۇلارنىڭ ئاجىزلىقىنى ۋە جىھادقا قاتنىشىشتىن ھەقىقەتەن ئۆزرىلىك ئىكەنلىكىنى كۆزدە تۇتۇپ، ئۇلارنى مەدىنىدە پاناھلىنىشقا قالدۇرۇپ كەتكەن بولسىمۇ، ئەمما بۈگۈن بۇ ئاجىز ئىنسانلار تويپى مۆكىنىش ئورنىغا پاناھگاھلىرىنى تاشلاپ، بەس - بەس بىلەن سىرتقا يۈپۈرۈلۈپ چىقىشقا باشلىغان ئىدى. ئۇلار بۈگۈن خەتەر خەۋىرىنى ئاڭلاش بىلەن تەڭلا ئۆزۈنىدىن بويان قەلب، روھىدا كۆۋەجەپ تۇرغان شېھىتلىك ئىشتىياقىنىڭ چاقماقتەك بېقارارلىقتا، ئاشىقلارچە جۇنۇنلۇق ئىنتىلىشچانلىقتا تىنىمسىز مەۋج ئۇرۇپ تېپچەكلەۋاتقانلىقىنى ھېس قىلماقتا ئىدى. ئۇلارنىڭ ھاياتلىقىنىڭ بىردىن - بىر ھاسىلى، پۈتكۈل ئارزۇ - ئارمانلىرىنىڭ بىردىن - بىر مۇرات ساھىلى بولغان ئىسلام خەۋپ ئىچىدە قالغاندا ئۇلارغا نىسبەتەن ھەرقانداق خەتەر قورقۇنچلۇق بىلىنمەيتى. ئىسلامغا داغ تېگىش ئالدىدا تۇرغان بۇنداق ۋەزىيەتتە لەۋ چىشلەپ ھايات كەچۈرۈش ئۇلارغا نىسبەتەن ئۆلۈمدىنمۇ بەتتەررەك ئىدى. بۈگۈن بۇ ئاجىز ئىنسانىيەت كارۋانلىرى ۋەھشىي، باتىل كۈچلەر بىلەن تاكى ئاخىرقى بىر تىنقى قالغىچە جەڭ قىلىپ، ئاللاھ ۋە ئۇنىڭ رەسۇلى ئۈچۈن، شۇنداقلا سۆيۈملۈك ئىسلامى ئۈچۈن جان ۋە تەنلىرىنى تەقدىم قىلىش ئارزۇسىدا ئوھۇد مەيدانى تەرەپكە ئۆزلىرىنى ئۇنۇتقان ھالدا ئالدىراش كېتىپ باراتتى. گۈياكى ھاياتلىق ئۆلۈمنى قوغلاپ كېتىپ باراتتى. قۇربانلىق ئىشقىدا مەستانە پاناھگاھلار ئورنىدىن قوزغۇلۇپ خەتەرنى ئىزدەپ كېتىپ باراتتى. مانا بۈگۈن ھەممىنى ئارقىدا قالدۇرۇپ، سەپنىڭ ئەڭ ئالدىدا جاسارەت بىلەن تېز - تېز يۈرۈپ كېتىپ بارغان كىشىنىڭ ئەر ئەمەس، بەلكى بىر ناتىۋان ئايال ئىكەنلىكىنى ھەممەيلەن ئۆز كۆزى بىلەن كۆردى. ئۇ دەل ئۇممى ئەممارە رەزىيەللاھا ئەنھا بولۇپ، تەرەپتىن - تەرەپتىن ئوقيا، نەيزىلەر يېغىپ، ئاللاھنىڭ ئەڭ ئاخىرقى پەيغەمبىرىنى قورشاپ تۇرغان ئەشۇ ھالاكەتلىك ئۆلۈم قاينىمىغا تېزرەك بېرىپ شۇڭغۇپ كېتىشكە ئالدىراۋاتاتتى. بۈگۈن ئاللاھ ۋە ئۇنىڭ رەسۇلىغا بولغان قايناق مۇھەببەت بۇ ئىمان ۋە ئىشەنچىنىڭ ئايال ئۇلگىسىنى گوياكى بىر يالقۇنلاپ تۇرغان جوغقا ئايلاندۇرۇپ قويغان ئىدى. ئۇ كۆز ئالدىدا پولات سېپىلدەك سەپ تىزىپ تۇرغان

دۈشمەنلەرگە خۇددى توپ ئوقىدەك ئېتىلىپ بېرىپ، ھەممىدىن ئىلگىرى ئۇرۇش قايىنىمىغا كىرىپ كەتتى. گەرچە ئۈستى ـ ئۈستىلەپ تېگىۋاتقان قىلىچلارنىڭ زەربىسى ئۇنىڭ بەدەنلىرىنى چىلىق ـ چىلىق قانغا بويىۋېتەلىگەن بولسىمۇ، ئەمما ئۇنى بىر قەدەممۇ ئارقىغا داجىتالمىدى. بۇ ئۇنتۇلماس پىداكار ئانىمىز دۈشمەنلەرنىڭ ۋىجداندىن خالى كۆكرەكلىرىگە ئەركەكلەرچە توختىماي چېپىپ، سەپ بۆسۈپ ئىلگىرىلىگەنچە، ئاخىرى ئۆچمەس ھەققانىيەت چىرىغىنى شەيتانىيەتنىڭ قارا قۇيۇنلىرى قورشىۋالغان، ئىسلام ھەقىقەتنىمۇ خەتەر ئىچىدە قالغان جايغا يېتىپ باردى. كۆزنى يۇمۇپ، ئاچقىچە ئۇ يەردىمۇ قانچىلىغان دۈشمەننى يەر چىشلىتىپ، كۇپپارلارنىڭ ھەيۋىسىنى يەر بىلەن يەكسان قىلىۋاتقان بۇ ناتىۋان تەنھا ئانىمىزغا شېرىكچىلىك نىجاسەتلىرىدە يۇرەكلىرى ھېسسىز بىر پارچە سېسىق گۆشكە ئايلىنىپ ئەبلەخلەر تۇشمۇ ـ تۇشتىن ۋىجدانسىزلارچە ھۇجۇم قىلماقتا ئىدى. ئۇنىڭ ھەر بىر قېتىم قىلىچ ئۇرغاندا، "ئاللاھۇ ئەكبەر!" دەپ نەرە تووۋلاشلىرى پۈتكۈل ئوھۇد مەيدانىنى زىلزىلىگە سېلىپ، بارلىق مۇجاھىدلارنىڭ جاسارىتىگە يېڭىدىن ھاياتى كۈچ بەرمەكتە ئىدى. سۆيۈملۈك پەيغەمبىرىمىز مۇھەممەد مۇستەفا سەللەللاھۇ ئەلەيھى ۋەسەللەمگە قارىتىپ ياغدۇرۇلۇۋاتقان ئوقيالارغا ئۆز جىسمىنى مەردانىلىك بىلەن قالقان قىلىپ، خۇددى تەۋرەنمەس تاغدەك روسۇلۇللاھنى قوغداۋاتقان بۇ پىداكار ئانىمىزغا ئاسمان ـ زېمىن ۋە بارچە كائىنات ئاپىرىن ئۇقۇماقتا ئىدى. بۇنى كۆرۈپ قاتتىق تەسىرلەنگەن پەيغەمبىرىمىز سەللەللاھۇ ئەلەيھى ۋەسەللەم ئۇنىڭغا "يارايسەن! ئۇممى ئامارە يارايسەن! ئىسلام سەن بىلەن پەخىرلىنىدۇ" دەپ مەدھىيە ئوقۇشقا باشلىدى.

يۈز كۆزلىرى قان بىلەن يۇيۇلۇپ تۇرغان ئۇممى ئەممارە رەزىيەللاھا ئەنھا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا بۇرۇلۇپ: ـ ياق، ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! مېنىڭ ئارمىنىم يالغۇز بولا ئەمەس ـ دېدى. گويا ئۇنىڭ ھاياتىدىكى تۈگىمەس ـ پۈتمەس ئەڭ گۈزەل ئارمان ئەمدىلىكتە بىراقلا ئۆزىنى ئايان قىلماقچى بولىۋاتاتتى.

ـ ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! مەن ئۆلگەندىن كېيىن سېلىنىڭ ئاياقلىرى ئاستىدا قوپالىسامالا بولىدى. مېنىڭ مانا مۇشۇ بىرلا ئارمىنىم بار. ماڭا دۇئا قىلسىلا يا رەسۇلۇللاھ! ماڭا دۇئا قىلسىلا! ئۇنىڭ ئاۋازى چۇڭقۇر دەرتلىك ئىشتىياقتا، ئاجايىپ بىر خىل بىقارار، مۇقەددەس تەلپۈنۈشتە مۇڭلۇق تىترىمەكتە ئىدى.

-پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام دەرھال قولىنى دۇئاغا كۆتەردى. بۇنى كۆرگەن ئۇممى ئەممارە رەزىيەللاھا ئەنھانىڭ پۈتۈن ھاردۇقى بىراقلا چىققاندەك يېنىك بىر نەپەسلىنىپ ھوشسىزلاندى. ئۇ ھوشسىزلىق ئالدىدە: - ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! ئەمدى مېنىڭ ھېچنېمىدىن غېمىم يوق، يەتمەكچى بولغان مرادىم مانا بۇگۈن ھاسىل بولدى - دەپ شىۋىرلىماقتا ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ چوڭقۇر مېھرى - شەپقەتكە تولغان مۇبارەك نەزىرى قاتتىق تەسىرلىنىش ئىلكىدە ئۇنىڭغا تىكىلگەن ئىدى. ئۇممى ئەممارە رەزىيەللاھا ئەنھانىڭ چەكسىز مەمنۇنىيەتكە چۆمگەن ھارغىن كۆزلىرى گاھ ئېچىلىپ، گاھ يۇمۇلۇپ، گويا:

ئۆزلىرىنى تىلەپ ئاللاھتىن،
تىلىۋالدىم پۈتكۈل جاھاننى.
شۇڭا مەڭگۈ قايتا دۇئاغا،
كۆتۈرمەسمەن ئەمدى قولامنى.
دېمەكچى بولىۋاتاتتى.

خوش قېنى ئەمدى ئۆزىمىزگە بىر نەزەر سېلىپ باقايلى! قەلبلىرىمىزنىڭ قاراڭغۇ پۇشقاقلىرىدىن بولسىمۇ ئەشۇ پىدىكار ئانىمىزنىڭكىدەك بىرەر ئارماننىڭ دېرىكىنى ئۇچرىتالارمىزمۇ؟ ئۇنىڭ ئۇچۇن دىلرۇبا جاھانىمىزنىڭ بارچە مەئىشەتلىرىنى بەدەل قىلالارمىزمۇ؟ ئۇممى ئەممارە رەزىيەللاھا ئەنھانىڭ تىلىگەن ئەشۇ بىر دۇئاسى ئۇچۇن بۇ ئەرزىمەس چۈشكۈن ھاياتىمىزنى بولسىمۇ قوربان قىلالارمىزمۇ؟ ئەمما مىڭ ئەپسۇس، شۇ تاپتا دۇنيانىڭ زىبۇ - زىننەت، ئالتۇن كۈمۈش، بايلىقلىرى پۈتۈن ۋۇجۇدىمىزنى چۈشەپ، ئۇنىڭ چاقناق ئالۋۇنلىرى ئىچىدە ئىمانىمىز ئاخىرقى تىنىقلىرىنى تىنماقتا. ئەمما بىز يەنىلا مۇسۇلمان. شۇنداق. بىز كۈنىگە بىر قانچە قېتىم جەينىمازغا پېشانىمىزنى سۈركەپ قويۇش بىلەن ئۆز نەزىرىمىزدە مۇسۇلمان. ئەمما ئۇلارنىڭ نەزىرىدىچۇ؟! ئۇلارنىڭ نەزىرىدە بىز زادى مۇسۇلمانمۇ؟!